

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068584368/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

ler have en hidsig Feber i Kroppen. Han lod imidlertid saamegen Champagne og andre fine Vine hente op fra sin Kjelder, og drak sine Gjæster saa lystig til, at de Fleste snart ikke havde Noget at lade ham høre. Strax efter Maaltidet styrtede han ud i det Frie og tog – besynderligt nok – Veien henimod den Landsby, som han med de skrækkeligste Eder havde forsvoret nogensinde at betræde. I Nærheden af denne var en steil Bakke, der med sin øverste Skrænt hang ud over Havet. Her standsede han, kastede sig ned i Græsset og overlod sig til sin Fortvivlelse. I sit oprørte Sind fandt han sin Ære fornærmet, sit Hjerte krænket, og kaldte sig mishandlet, forskudt og tilsidesat for en Troløs. Havde jeg ham blot her, den forhadte, skjændige Forfører! jeg skulde omslynge ham og styrte mig med ham ned her i Havet. Det kunde jeg have Lyst til at gjøre ialfald, thi er han død, saa kunde jeg møde ham hisset; der maa ogsaa være Hævn. O kunde jeg blot træffe ham!

I det Samme hørte Baron en spæd Stemme bag ved sig, som sagde: Her er jeg!

Han vendte sig og saae den lille Charles, saaledes som han første Gang havde seet ham, med hans trefarvede Skjærf og Geværet paa Skulderen. Den Rasende greb den smilende Dreng i sine Arme og raabte: Du sendes mig af Helvede selv.

Barnet blev bange for hans vrede Aasyn og sagde: Slip mig!

Nei, raabte han, du ligner din Fader! og det er sikkert hans forhadte Farver, hvorned du er udpyntet. Jeg springer ned i Stranden med dig, saa kan du hilse ham, hvis han er død, og forklage ham for Gud, hvis han lever.

Charles begyndte at græde. Slip mig, raabte han, du gør mig bange! Jeg vil forklage dig selv for Gud, thi det er Synd, at du forskrækker mig. Jeg har jo altid holdt af dig. Slip mig! jeg vil hjem til min Moder.

Baronen slap ham og kastede sig selv ned paa Jorden, og hans Raseri opløste sig i den hæftigste Graad. Charles gjorde en Bevægelse for at nærme sig den grædende Ven. Baron gjorde Tegn med Haanden, at han skulde fjerne sig, og sagde med vred Stemme: Skynd dig! løb hjem! – og det forundrede og forskrækkede Barn ilede bort fra det farlige Sted.

Den ulykkelige Elsker blev længe liggende paa Skrænten og udgræd sin dobbelte Ruus. Da han noget havde fattet sig, gyste han i sit